

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

יד"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן רביה"ק זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת במדבר - מברכים

כ"ט אייר תשפ"ג
גליון תתק"ט

זמני כניסת ויציאת השבת

ר"ת	מוצ"ש	הדה"נ	בני ברק
8:47	8:16	7:11	
8:50	8:13	6:56	ירושלים
9:26	9:14	7:55	בארא פארק

מברכים החודש: ראש חודש סיון א"ה ביום ראשון
הבעל"ט המולד: ליל ש"ק שעה 2:52, 14 חלקים

שבת מברכים

סיון

בשבת נברך בעזרת"ת את חודש סיון, החודש בו ניתנה תורה לישראל.
ומבואר בספרים הק' שסיון הוא משלש סניני שעליו ניתנה תורה, ומלשון 'ניסים' שנעשו לישראל ביום המעמד הנורא והנשגב.
עוד הובא בשם תלמידי רבינו יהודה החסיד, בעל ספר החסידים: למה ניתנה תורה למשה ובחודש סיון ועל סנין? לפי ש'משה וסנין וסיון' גימטריא תרי"ג.

בפסיקתא משלו משל נאה, למלך שעשה חופה לבתו הכלה. אמר לו אחד מגדולי המלכות: 'נאה לבת מלך להרכיבה על הפיל כשהוא יושבת באפריון ולסלמה בכל גדולי המלכות', ענה אדם אחד ואמר: 'פיל גבוה ואין לו הדר ולכלה יש יופי ונאה להרכיבה על הסוס ולהראות יפיה בכל גדולי המלכות, ענה אדם אחד ואמר: 'פיל גבוה וסוס נמוך, ואין להם פה לדבר וידיים לספוק והגליים לרקד, ונאה להרכיבה על כתפיים להראות יופיה'. כך הקב"ה, לא נתן את התורה לא בניסין ולא באייר מפני שמוזל ניסן מלה ומזל אייר שרר ואין נאה להם לקבל ולשבת, לכך נתן את התורה בסיון ומזל סיון תאומים, ותאומים אדם הוא ויש לו פה לרדב...

דברי המדרש מתבארים עפ"י מה דאי' בחז"ל 'קודשא בריך הוא וישראל ואורייתא חד הוא', התורה ניתנה לישראל חוקא בחדש בו שולט מזל של אדם היוודע לדבר, לרקד ולפסק, משום שהאדם הישראלי מחובר לתורה והוא חלק משלושת הצלעות המהווים את שלמות התורה, קודשא בריך הוא, אורייתא וישראל. התורה לא ירדה לעולם פתם וכואו ובהור' בה, התורה ירדה לעולם כדי ליתנה לישראל, משום שהם מחוברים איתה בקשר כל ינותק.
תנינא התורה בחדש סיון כמזל תאומים החמורה על האדם שיש לו פה לדבר, הוא משום שהחבורה הנה בין שלושת הצלעות ע"י האדם כשהוא הוגה ועוסק בתורה ע"י פיו. ומבואר בספרים הק' שהתאומים הם כביכול קודשא בריך הוא וישראל שנעשים מאוחדים כתאומים ע"י התורה הק' שניתנה בחודש זה.

קשר זה בין קודשא בריך הוא, ישראל והתורה, יסביר עבורנו את הנפלאות שהיו עינינו אצל גדולי עולם שהגנו ועמלו בתורה הק' יומם ולילה, שכינה היתה מדברת מתוך גרונם ורחם הקודש נשבה מהם ומפסיקותיהם...
וכך ספר הגאון רבי מרדכי שוואב זצ"ל: הגאון רבי שלום איישישויק זצ"ל היה ליד קמניץ והלך ללמוד בראדן אצל מרן החפ"ץ חיים ז"ע, ונתקרב אליו מאוד.

אורי י"ב שנה חזר לקמניץ, וביום שובו היתה בקמניץ התרגשות גדולה, והיה כמין י"ב. הוא נכנס לכרך את הגאון רבי ברוך בער ליבוביץ זצ"ל ובעת הביקור לא הרשתה הרבנית לאף אחד להיות בחדר, מלבד הבחור אריה ליב גראסל (לימים הדיין הגאון רבי אריה ליב...). שהיה בן בית אצל רבי ברוך בער ונתחבב מאחורי הדלת לשמוע מה הם משוחחים, ואח"כ סיפר מה שמעו:
רבי שלום סיפר לרבי"ב שכל ערב שבת אחר הצאת היום היה מרן החפ"ץ חיים משוחח עם התלמידים בענייני השקפה והיה מספר להם עובדות מגדולים וצדיקים. פעם אחת אמר המושך בעמ"ב

שיחת קודש

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

הדרך להיות פרוש מכל העולם כדי שיוכל להתדבק בקונו כראוי

זה הוא הכנה למוטן תורה שבדג השבועות, כי פרשת במדבר מתחלת עם מגין בני ישראל ולכן זה בא לרמז שמספר הוא ענין של אחדות כי מהותו שהוא נוצר ע"י שמאסף את סולם שאז סופרים את הכל וכל היחידים מצטרפים למס' אחד, וזהו כדי לרמז שההכנה הגדולה לשבועות היא

האחדות, וכדאי' ויחן שם ישראל כנגד ההר והביא רש"י מחז"ל כאיש אחד בלב אחד כי רק באחדות או היו מסוגלים וראויים לקבל התורה, אבל בלא זה לא יכלה להיות קבלת"ת ורק ע"י אחדות נהיו כלים ראויים לקבל התורה, וממילא שזהו הרמז במה שקוראים פרשת במדבר קודם שבועות כדי שנוכח לעבוד ולהיות בתוקף ועוז איתנים מאוד על ענין אחדות ושלוש מיט חסד שהיא ההכנה הגדולה לוי"ט קודש שבועות, כי חוץ מזאת שיש להתקדש ולהטהר ולהתעלות לשבועות אף זה צריכים לידע שצריכים כל ישראל שיהיו שרויים באחדות, וממילא בזה יובן ענין הנ"ל שלכן המתק השי"ת למנותם חודש שלם אחר שהוקם המשכן כי ע"י הקמתו שרתה עמהם שכינה שזה מסוגל להביאם לאחדות זע"י ע"י שכינה שמאירה בכולם ואז יתגלה חיבת השי"ת אליהם יותר ויותר וממילא שלכן הרבש"ע חפץ שיעבור חודש שלם מהקמת המשכן עד מגין בני"ב כי זמן בי"ד שלושים יום, ושלושים יום קודם החג דורשין בהלכות החג והוא זמן של הכנה לוי"ט שעי"ש

שהם באחדות זע"י השי"ת אוהב אותם ואז מתגלה חיבת המקום לישראל, וממילא כיון שסיבת המגין שמפני חיבתן מונה אותם כל שעה ורצה השי"ת שעי"ש מספר יתגלה חיבתו אל בני ישראל, לכן המתק לזה אלו השלושים יום שאכן יקנו בהם בני"ב את האחדות ע"י שכינה שעמהם ואז ממילא גם יהיו תמיד באחדות או לכן נתן להם כוח אלו השלושים יום שעי"ש המשכן שהוקם שם היה להם ע"י כוח של השראת השכינה שהוא געולדיגע כוח עליון שיוכלו לזכות לאחדות ושיושפע עליהם בהתגלות חיבת הקב"ה, ולכן קיבלו לפני המגין את זה החודש האחד כדי שיהיו כלים ראויים לקבל ואם יהיו כלים ראויים לקבל זה ישאר עליהם לתמידות, הגם שהיה זה בשנה השנית ולא בשנה ראשונה של מ"ת עכ"י כיון שאף עבור המגין היה חודש הכנה של אחדות ע"י השראת השכינה שהוא נצרך לחיבת השי"ת לישראל שעי"ש המגין עכ"י היה בזה הכנה לדורות למוטן תורה שבכל שנה ושנה שג"כ צריך לו האחדות, וממילא ע"י קריאת פרשה זו של המגין לפני מ"ת בכל שנה זוכין ג"כ לאחדות כמו שהיה שם ע"י המגין ולכן היה זה באיחור של חודש בגלל האחדות וכו"ל.

והנה ע"י המגין רואים כאן עוד ענין שהנה המגין היה מבין עשרים שנה ומועלה כל יוצא צבא בישראל ואילו הלוחים נמנו מבין חודש א"כ משמע שהלוחים אינם בכלל כל יוצא צבא בישראל א"כ מזה יוצא ונראה שכולם הלכו לצבא ה', ולכאור רק הלוחים לא הלכו לצבא וצריכים להתבונן בזה הענין והטעם ולכאור י"ל שהפשט הפשוט הוא משום שהם נקראים העובדי ה' ולכן היה בזה היה סידור בסדר מוסדר כי המושך בעמ"ב

בפרשתן איתא וידבר ה' אל משה במדבר סיני באהל מועד באחד לחודש השני בשנה השנית לצאתם מארמ"צ לאמר, והנה ידוע שהכל מרומז בתורה ובתורה אי' פשע"א"ס, ולכן יל"פ הענין מש"כ בפסוק זה כאן לפי"מ שידוע מאמר ההייליגע זיסע רמב"ם שאמר שאם רוצים להתקרב לאבשב"ש כדבעי או עבו"ז יש לברוח למדבר ולהתנתק מכל העוה"ז והשקר ותאוות עוה"ז שיותר שכיחים במקום ישוב בני"א כדי שיוכל להתבדל מהשקר ותאוות עוה"ז פון די שלעכטע גויים, שלעכט"ס אויף אלע שלעכטע גויים אלעס גוטס פאר אלע אידן, ועיד"ז להיות פרוש מכל העולם כדי שיוכל להתדבק בקונו כראוי, וכדמתאמרא מאמר **משמיי דמרן הרבי זיע"א** [הרמ"ג] מלעלוב ויקחו לי תרומה - אם רוצים להתדבק בה' העצה היא - תרומה להתרומם א"ע מעל העוה"ז וענינו ולפרוש מזה וממילא יל"פ שזהו המכוון אצלנו, וזהו שמרומז כאן בפסוק וידבר ה' אל משה במדבר - דהיינו שמי שרוצה לרדב בבוכ"ע ולקנות קניינים בתורה ובקונו כדבעי או העצה היא ע"י שיפוש עצמו מעניני עוה"ז כמו שהולך למדבר ולכן כתיב כאן מדבר סיני דייקא במדבר סיני שהוא רומז לשפלות רוח, כי מי שהוא שפל רוח לא הולך בגדולות ולא מתאוה לעוה"ז וניקל לו יותר לפרוש מהם בבחי' מדבר וכן להיפך שעי"ש בחי' מדבר זוכה לבחי' עוה"ז שעי"ש שפורש מתענוגי עוה"ז בא לשפלות רוח ואז זוכה לבחי' תורה שניתנה בסנין ונעשה לכלי של קבלת התורה ויכול לזכות להיות דבוק בקונו כדבעי.

ומסופר על הדה"ק ההייליגע סאטמאר רב שהיה אצל ההייליגע "חזון איש" ושם דיברו על דא הוא, בתוך הדברים הזכיר הדה"ק מסאטמאר את הרמב"ם הק' הנ"ל על המדבר שכדי לזכות לתורה"ק יש לפרוש למדברות וממילא שאל את החזו"א היכן הם המדברות בימינו והלא אנו לומדים בערים מיושבים בכל מיני תושבים, ושאלו איזה מדבר ואיה הוא אותו מדבר היום בזמנינו ונענה החזו"א שהיום בזמנינו המדבר זה הישיבה ששם יכול לפרוש עצמו לגמרי משקרי העוה"ז ולהתדבק און שטייגן בבוכ"ע וי סדארף צו זיין, וכמו הריב"ש שפ"ע שעי"ש שגורים ומסוגרים ולומדים רק תורה און נאך תורה ויר"ש ומידות טובות, וכמסופר על ישיבות כישיבת חכמי לובלין ועוד שהכל היה מוכן להם בפנים הישיבה ולא היו צריכים לצאת כלל מפתח הישיבה, כדי שיהיו התלמידים קודש לה' ולתורתו ולא יגעו מזהמת הרחוב ח"ו.

והנה רש"י הק' אומר שמתוך חיבתן של ישראל מונה אותם, שבא' בניסן הוקם המשכן של השראת השכינה, ובא' באייר מנאם, ותמיד מנה השי"ת את ישראל מרוב חיבה, ולכאור יש להבין ממה נפשך, שאם כבר קודם השראת השכינה כבר ספרם מרוב חיבתם, א"כ כבר היה צריך לספור אותם עוד לפני ניסן ואפי' קודם להקמת המשכן, ואם המתין להקמת המשכן משום שאז שרתה שום שכינה א"כ למה המתין חודש שלם מהקמתו עד א' אייר ורק אז מנאם והלא שכינה שם מא' ניסן וכבר אז יכול למנותם ולמה היו צריכים להמתין חודש שלם זמן מדוייק עד א' באייר.
אלא שבתורה"ק אי' פשע"א"ס וממילא יתכן לומר שקן הוא הפשט: שהנה מובא מאמר מצדיקים שפרשת במדבר נקראת בדרך כלל קודם חג שבועות, משום שמש"כ בריש פרשתן דבר

בתוך "א" ע"ש פשטים וממילא קען זיין שהפשט הוא שכיון שהלוויים היו כסדר דבקים בה' ולא חטאו, וממילא שהם מרמזים על הצדיקים שלא הוצרכו לילך לצבא אלא תפקידם של אלו הלוויים הצדיקים היה להתפלל על בני ישראל כדי שינצחו בכל המלחמות, כי סתם יהודים מיישראל הלכו לצבא אבל הלוויים וכל הצדיקי אמת שתורתם אומנותם היו כסדר מתפללים להשפיע השפעות טובות לכל ישראל.

וממילא שאגב רואים שיש כאן עוד דיוק מופלא שרואים שסתם יהודים הלכו לצבא כבר בגיל עשרים אבל אצל הלוויים עבודת הקודש שלהם של עבודת ביהמ"ק הי' מבן שלושים לכות, ולכאן יש להתבונן שממילא זאת שבגיל עשרים ילך לצבא הי' מובן שאז מקבל הכוחות הנכונים שיזכר האיש הישראלי לעמוד בקשרי מלחמה, אך למה אצל הלוויים היתה העבודה מגיל שלושים דייקא, ובתורה אי' פשעא"ס און קען זיין ש"ל לפימ"ש"כ בן שלושים לכות, בדמשנה כ' שם לפני זה בן עשרים לרדוף הדיינו שרודפים אחרי השונא העמלק במלחמה כדי לכולת ולמחותו, ואז דייקא אחר"ו בן שלושים לכות, והביאור הוא שהנה לכאן צ"ב מש"כ בן עשרים לכות ומה חסר לכווח והרי הוא בריא כשור ואוכל טוב, אלא שבתורה אי' פשטיעא"ס ממילא יתכן לומר שבן עשרים לכות זה כוח למלחמה כדי להכות בחוזק את עמלק, אבל לא לשוב הדעת, ולכן בביהמ"ק שהיו צריכים עבודה חשובה לשאת המשאות בכוח רב ולא סתם כוח אלא עם ישוב הדעת הנכון של יר"ש ששם כתיב ומקדשי תיראו, לזה היו צריכים בן שלושים דייקא ולא בן עשרים כי האדם שהוא בן שלושים אז הוא מיט די ריכטיגע ישוב הדעת ללא בהילות, משא"כ בן עשרים יכול רק לרדוף האוייב וזה לא סגי לעבודת ביהמ"ק וכמו שמצינו שכ' בארון אצל דוד המלך שאפי' שחשבו לטוב להחזיק הארון אך לא היה כראוי, כי הארון נושא את נושאו ואינו צריך למסייע, ורק כדי לסכר את הארון זה נראה שהלוויים נושאים אותו והם שכחו ורח"ל גישט געטויגט, ממילא שע"כ היו הלוויים צריכים להיות ביישוב הדעת מיט א געוולדיגע יר"ש והיו גם צריכים אהרן הכהן והלוויים לפני"ו לכסות הארון וכלי הקודש ולא הותר ללוויים ליקרב שם ולא ליגע בכלי הקודש אלא רק אם הוא מכוסה, ולכן עבודת הלוויים מבן שלושים דייקא כי אז יש להם גם יותר ישוב הדעת נוסף לכות שבא כבר בגיל עשרים וראיה לדבר י"ל

שיחת קודש

המשך מעמ' א'

שמרומז ד"ז בענין הכוח של בן שלושים בזה שידוע שגם החזן בימים הנוראים צריך שיהיה בן שלושים כי אז יש לו יותר ישוב הדעת, ולכן כמ"כ בן שלושים לכות אצל הלוויים הוא ג"כ מטעם זה שהיו צריכים די ריכטיגע ישוב הדעת לקבל את הכוח א געזעצטע כוח מיט די יר"ש כדבעי אצל עבודת המשאות, וזאת זוכים יותר בבן שלושים.

יעצ והנה עכשיו שהגענו למשאות הלוויים שהיו כדרך הנייתם ושם כפי שאנו רואים איז דא א אינטרסענטע זאך שיש בהם מורח מיט מערב - קדמה נקרא מורח מקדימה פון פארן, ומערב נקרא אחר, ולכאן השכינה נקראת מערבית, ומה הפשט שקדמה נקרא מורח ולמה השכינה נקראת מערב, וגם יש להבין אם שכינה במערב למה אנו מתפללים שמו"ע לצד מורח ואמנם כן בתפילות שמתפללים יתכן שיש עוד עניינים אבל עכ"ו אם שכינה במערב א"כ לכאן היו צריכים להתפלל בצד מערב, ועוד צ"ב אם שם השכינה א"כ שם הוא הצד החשוב ולמה נקרא מערב אחר, אלא בתורה אי' פשעא"ס עא"ס, ולכן י"ל לפימ"ש"כ שכשיצאו בני"ו ממצרים הלך עמוד האש לפניהם ועמוד הענן מאחריהם וכ' בקרי"ס אצל עמוד הענן שהיה הולך כשעמוד האש בא, אך בלילה של קרי"ס או גם בקרי"ס בלילה עמוד הענן לא הלך לגמרי אלא הלך לאחוריהם והיה שומר עליהם ע"י שהיה קולט את החיצים והבליסטראות הנוראות שזרקו הגויים והיה עמוד הענן קולטם כדי שלא יפגעו בבני ישראל.

וממילא עזה"ד י"ל ענין הנ"ל שלכן אף השכינה מניחה המזרח החשוב והולכת למערב מרוב חיבתן של ישראל לפני השי"ת וממילא כמ"כ אף זהו מרמז על השכינה הק' שהיא אכן מערבית מאחור שהולכת שם כאם העומדת מאחור ומשגיחה ושומרת על כלל ישראל שח"ו לא תשלוט שום רע על ישראל "הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל", והפשט הוא שהשכינה רוצה בדייקא לעמוד מאחורי בני ישראל כדי שלא יזכרו להזיקם, וכביכול הי' עומד בצד מערב ומשגיחה על בני ישראל שלא ישלוט בהם שום רע והשכינה הק' משגיחה שיושפע על אידישע קינדער אלעס גוטס, וכמו ששם הי' הולך לפנייהם בעמוד ענן יומם ועמוד האש לילה ואח"כ הלך הענן לאחוריהם להצילם כן השי"ת כביכול הולך אחריהם להצילם מרעת אויביהם להסיר שטן מאחריהם. וזהו כל שמחת השכינה שיישראל שמהים ויש להם אלעס גוטס וכו', הי' ירחם ובעצמו ישמרנו בגו"ר וישמור שמירה

עליונה, ובר"ר ישפיע על כולם השראת השכינה, ויעזור שמלנו נתחזק ונשמה בשלום ושלוח באחדות כאיש אחד בלב אחד שזה ההכנה לקבלת התורה והכלי הראוי לקבל התורה, וכידוע שקודם לקב"ה"ת אף אחד לא היה חסר לו מאום, כי הי' נתן להם כל הטוב, וזכו שפסקה זוהמתן והיו בחי מלאכים ובאו להתגלות אלוקית וראו כביכול את הבוכ"ע מיט די פליישיגע אויגען (בעיני הבשר) שאין עוד מלבדו, וראו את האמונה בה', ונתרוממו למדרגות הגדולות מאוד עד שפרחה נשמתן וביקשו שמשוה רבינו יאמר הדברים, והמלאכים הכתירום כב' כתרים שאין לנו שום השגה, וממילא אף עכשיו ומדי שנה ביו"ט קודש שבועות מתגלה ומתעורר למעלה בשמים אותו עת רצון והתגלות שהיה בימים ההם באותם הבחינות, וההייליגע זוסע צדיקי אמת הקדמונים ברוחם הגדול השפיעו להתגלות גם בעוה"ז, כמובא מצדיקים קדמונים שבשעת קב"ה"ת כשקראו את קריה"ת בשבועות היו מעלים את תלמידיהם ומקורביהם וגילו להם את מעמד הר סיני, וההייליגע זוסע שרפי מעלה צדיקי אמת הקדמונים, וכמו שאנו מבקשים תמיד בימים ההם בזמן הזה שהשפע שהיה בימים ההם יתגלה אף לנו בזמן הזה שיעזור השי"ת שיושפע להתגלות ועת רצון הגדולה לנו בעוה"ז כמו הצדיקים ההם הגם שאין לנו בהם שום השגה אויכעט, רק צריכים ללמוד מהם המוסר בפשטות.

השי"ת ירחם ויתן כל הרפואות שלימות שלפני קב"ה"ת כולם נתרפאו, ויתן בכללות ופרטות כל הישועות שלימות פרנסה בהרחבה גדולה וניקל, עשירות גדולה מופלגת בגו"ר בכל העניינים, שנשוב בתשובה באמת מאהבה אויף א זיסע אופן אויף אייביג ועשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם, ויקדשנו ויכין אותנו לכ' היו"ט קודש שבועות כדבעי, ויזכנו ויטהרנו לתיקון השלם, ונזכה כולנו לקבל נעשה ונשמע את כל התורה ומוצות בשלימות וברצון, און שטייגן בהתמדת התורה מיט א גוונטע אידישע שמחה וישמחת בשמחת התורה והמצוות שטענדיג מיט א גרויסע שמירה עליונה על כל כלל ישראל, הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל, ויתן לכולם בכללות ופרטות א גאנצע רפו"ש א בריאות השלימה הגוה"נ אויף אלעס, רפואות וישועות וברכות שלימות בגו"ר וגאולה שלימה, ובר"ר יבנה עכשיו את בית המקדש שכבר השנה ביו"ט קודש שבועות נעלה שוין לרגל לביהמ"ק אויף א זיסע אופן אויף אייביג. השי"ת בר"ר יתן לנו שמחות בניקל, ואת בנין ביהמ"ק בשמחה ובניקל, אויף א זיסע אופן אויף אייביג.

מברכין סיון

המשך מעמ' א'

החפץ חיים: מיר האבן איינמאל אפגעטוהן דער רבי [פעם אחת עקבנו אחרי הרבי...]. הי"ה הגאון הצדיק רבי נחום מהורדנא...

וכאן ההל החפץ חיים לספר מעשה נורא מה שראו עיניו כשעקב אחרי רבי רבי נחום בהיותו בן חמש עשרה שנה. רבי נחום היה שמש בית הכנסת ועסק הרבה במסירת שיעורים לבעלי בתים. כלילה היה נוהג להישאר בבית הכנסת אחר שכל המתפללים כבר שבו לבתיהם...

פעם אחת רציתי לראות מה הוא עושה שם, ואחר תפלת ערבית כשכל הקהל כבר יצאו מבית הכנסת, נשארתי שם והתחבאתי תחת אחד הספלים. ראיתי שרבי נחום מתר הדלתות ומסתכל אנה ואנה לראות שאין שם איש, אז הלך לתבת השמות' והוציא משם איזה ספר וישב על יד הבימה ולמד בדבקות עצומה עד שלפתע ראיתי איש מתלקחת

שמקיפה אותו... נרעדתי בכל נפשי... ראיתי שאין זו אש טבעית ורציתי לברוח משם, אך הדלתות היו נעולות, נאלמתי דומיה שלא יבחין בי... רבי ברוך בער העיר לרבי שלום: "זה שרבי נחום זכה לעמודא דנורא אין כל כך פלא, אך זה שהחפץ חיים זכה לראות זאת בהיותו אך בן ש"ז שנה זה פלא גדול..."

רבי שלום המשיך לספר שבשמן התלמידים שרבו מן החפץ חיים עקב אחרי רבו, סיפרו לו שגם הם עקבו אחרי פעם וספרו לו מה שראו: 'פעם אחת הלך הרבי, החפץ חיים, לתוך היער, ועמדו מרחוק והבינו לראות מה יעשה שם הרבי, וראינו שהרבי לקח מקל ועשה הריץ עגול בארץ, ונעמד בתוכו ואמר: 'רבוני של עולם איני יוצא מכאן עד שתענה לי...'. ואחר זמן מה יצא החפץ חיים מהיער. החפץ חיים שמע ושתק וכנראה שהודה לנו על זה.

רבו העיבודות והמעשים על רוח קדשו של מרן החפץ חיים, די לנו בזה שפעם חתנו הגאון רבי מנדל זאקס זצ"ל אמר לו: 'אומרים עליך שיש לך רוח הקודש...' וספר לו כמה דברים שקרו באותו שבוע, ומרן החפץ חיים הגיב: 'ברוך הי' הקב"ה! הן אותי בדעה שיהיה...' לישן זה נכתב על רוח הקודש. מסופר שאנשי גרודנא רצו שמרן החפץ חיים יכהן כרב בעירם והלכו לשאול בעצת רבו הגאון רבי נחום מהורדנא זצ"ל, אמר להם רבי נחום: 'אברך שיש לו עסקים עם אליהו הנביא, אתם רוצים שיהיה רב בעירכם!'

פנינים יקרים

על הפרשה

במדבר - תפקודו אותם לצבאותם אתה ואהרן (א, 8)

יש לומר שמילת "צבאותם" היא מלשון "מראות הצבאות" כי צדיקים הם בבחינת "מראות צבאות" שהחוטא המסתכל בפניהם מרגיש את עוונותיו, כדמיון המשחיר פניו שאינו מרגיש בכלקולו עד שמסתכל במראה. יתן שאין אדם רואה נגיע עצמו והוא "תפקדו אותם לצבאותם אתה ואהרן" שאתה ואהרן תהיו למראות צבאותם להודיע אותם את פנימיותיהם. ועל כוונת זו אמר דוד המלך ע"ה "שוית' ד' לגנדי תמיד" שצירי תמיד בשם עיניו את השם הויה ועל ידי זה יזכור "השאתי נגדי תמיד" כי על די שהסתכל בפני הויה הרגיש תמיד בחטאיו. וידוע שגם על הצדיק שורה שם הויה והמסתכל בו רואה את קלקולו כמו במראות הצבאות ולכן אמרו "הוי גולה למקום תורה" שילכו אל הצדיק וידעו עוונותם. (הרה"ק רבי שרעא יאיר מביאלאוועיז י"ע, ארון עדות)

והלוויים למטה אבותם לא התפקדו בתוכם (שם, 10) יש לרמז שהתורה מלמדת לנו דעת בפסוק הזה לדורות כי נצחית היא, והנה יש לפעמים בני צדיקים שסבורים שהצדקות תחזור לאכסניא שלה ואינם יגיעים לדרכי עבודתו ית"ש וכסבורים שבשפילוי לא יתיגעו להסיר מן הסכלות לשיהיו דבקים בקונם יבוא זה להם בירושה זכות אבותיהם. על זה העידה התורה במקרא הלווי "הלוויים למטה אבותם" כלומר הרוצים שיבוא בירושה ממש אבותם (לווי מלשון ילוו עיך, הפעם ילוו וכו') - לא יזכר ולא יפקד להם הדיברות הזה בתוכיותם ובפנימיותם רק דמיונות שוא ח"ו ובה תבין מאמר חז"ל: "זהוהו בני עניים שמהם תצא תורה". (הרה"ק רבי צבי אלימלך מדינב י"ע, אגרא דכלה)

אל בית הרפואה. אולם משמע רבי יצחק את הדברים, החליט בנפשו כי אם באמת מצבו מסוכן, וכפי שכבר שמע מלחישות הרופאים הרי כבר אינו קיים רפואה במצבו העכשווי, אם כן למה זה אנכי להתיישר בטלטול בתוך כותלי בית החולים, הרי למות אפשר גם בבית, והעדיף להישאר בבית.

הוא נחלש יותר ויותר מיום ליום ומרגע לרגע, פניו לא בישרו טובות, הוא שכב בביתו כ'בר-מינן', עד שבני ביתו קראו ל"חברא-קדישא" להיות מוכן ומזומן אצלו.

ה"חברא-קדישא" נעמדו מולו, וראו שיציאת הנשמה מתקרבת. חשבו לעצמם שאינה אלא שאלה של רגעים ושעה קלה, אך באמת לא ידעו שחושי השמיעה והראיה שלו עדיין פעלו כהוגן, והם לא הבחינו בכך, כי עיניו היו עצומות ולא היה מסוגל להוציא הגה מפיו. כל זה התרחש בליל שישי.

כיון שראו אנשי ה"חברא-קדישא" שמיתתו מתארכת, החליטו ביניהם שחבל להתעכב פה, מסתמא הוא לא ישרוד יותר משעה-שעתיים, בטח בבוקר כבר יהיה אחרי יציאת נשמה, מוטב להגיע בבוקר השכם ולערוך מיד את הלוייה...

הם סיכמו ביניהם להגיע בבוקר במוקדם ביותר, כיון שמחר ערב שבת, והיה זה בימות החורף, והבית-העלמין רחוקה מביתו כמה מילין, וע"כ עליהם להתערך במוקדם מאד.

בינתיים אנשי ה"חברא-קדישא" הלכו להם, גם בני ביתו וקרובי משפחתו שהגיעו להשלים המנין ולהיות קרוב ברגעים האחרונים היו עייפים ומוטרדים מכל היום ששהו אצלו, נרדמו שם ליד מטתו, עד שגם הם לא יכלו לחכות יותר, והם הלכו להם.

ר' יצחק נשאר לבדו בביתו, שרוע על המטה, נדמה כהולך למות, עוד מעט ואיננו. הוא היה אמנם נראה ממש כבר מינן, מראהו היה נורא, אבל באמת הוא שמע וראה את הכל, הוא שמע היטב את כל פרטי הלוייה שמתכננים אנשי ה"חברא-קדישא" ליום המחרת, הוא גם ראה כמעט הכל, אבל לא יכול היה להשיב דבר, וגם לא להזיז אבר אפילו כחגירת צפורן, מאפיסת הכוחות.

והנה, לא עברו כמה שעות מאז שהלכו כולם מביתו, ופתאום הוא רואה לנגד עיניו מראה הוד נורא, הוא רואה לפניו יהודי זקן בעל הדרת פנים, ופניו קורנות קדושה עומד כנגדו.

לאחר כמה רגעים הבחין שצורתו ממש דומה לחלוטין בדיוק ממש, לאותו צורה נוראה שתיארה לפניו זקנתו את צורתו הקדושה של

בחזהו, סמוך ללב, בועה גדולה, כזו שמחללין עליה את השבת.

בהגיע תורו להתייצב לגיוס, בדקו אותו, ומיד ראו עליו את המום הבולט וגידול המשונה, ופטרואו לשלום... בהסבירם בתוך "כתב הפטור" כי הוא בגדר "מסוכן" ונשקפת סכנה לחייו, ואין הם מוכנים לקבל אותו בצבא במצב כזה.

כך מסר את עצמו הבחור יצחק של ליפול לזרועותיהם של הצבא, ולמרות היסורים שמח על הפטור מהצבא שהינה ברוב פעמים בגדר יהרג ואל יעבור.

עד כאן סיפור התפטרותו מהצבא, עדי זכה במשך הימים גם להגיע בעז"ה לברית הנישואין.

ויהי ברבות הימים, בתקופת מלחמת העולם הראשונה, עבר לגור בארה"ב, הוא ראה את המצב של "אמריקה" באותם הימים, הדבר לא נשא חן בעיניו, בהיותו מלא ביראת שמים, ובקבלו גדרי החינוך לחנך דורות הבאים מזקינתו הצדקנית ע"ה, החליט להקים שם "תלמוד תורה" על טהרת הקודש.

למחשבתו זו לא מצא פורקן כי אם מעט מזעיר, אבל גם זה לא ביטל, לקח ילדים ספורים שהגיעו ללמוד, והתיישב ללמוד אתם בעצמו בתוך בית המדרש. אולם, עם הזמן פרה ורבה ה'תלמוד-תורה' שהקים שם בארה"ב, שהיה לשמו ולזכרו הטהור של הרה"ק רבי מאיר'ל זי"ע, שכל ימיו עשה ופעל לזכר קדושתו, אחרי שקיבל רגשי קירוב ואהבה לצדיק זה מאת זקינתו.

היה זה ביום בהיר אחד, באמצע לימודו, בהיותו טרוד בלימוד לילדים, החל להשתעל מאד ולא יכל להפסיק, ופתאום התחיל להקיא דם, הקיא והקיא ולא יכול היה לעצור בעדו...

הילדים נתמלאו פחד ורעדה, ילד אחד רץ להביא לו מים, וילד שני זעק להצלה, נסו מפניה לפניה וממקום למקום בבהלה ובקול רעש גדול, ואולם הילד השלישי נרתם להחזיק כוס מתחתיו כ'הצלה', ומילא כוס מלא דם...

כנראה שלא היו שם אנשי הצלה, ונשאר ר' יצחק לשכב על הריצה בחולשה גדולה קרוב למצב עלפון. משחזר לכוחותיו, עזרו לו הילדים כולם ביחד, שרק הם היו שם ה"מצילים" היחידים, והקימו אותו לאט לאט, ועד לאחר כשעה קלה עזרו לו לפנות אל ביתו.

אשתו הזעיקה מיד את הרופאים, שבאו לבקר אותו. מיד כשראו אותו, קבעו שהבועה התפוצצה ומצבו מסוכן מאד, ועליו לפנות מיד

לא פשוט הוא החיים לילד צעיר בלי אם דואגת, שאף אחד לא ינסה בזה, אבל מי שרק נגזר עליו להיות קרוב אל החלל יודע היטב עומק צרה זו, וגם כל הורה בריא יוכל לדמות זה בעיניו איך נראים החיים בלי הם, ה'.

כזה היה הילד הנחמד יצחק מעלזאק, בגיל צעיר מאד נשאר הוא יתום מאמו החשובה ע"ה.

אמנם לא אלמן ישראל, תיכף בהגיע הבשורה המרה מפטירת האם לקחה אותו זקנתו הצדקנית ע"ה תחת חסותה, וגידלה אותו כילד אהוב ודאגה לו לספק לו כל צרכיו בכי טוב.

בהיותה אשה כשרה, החדירה בו הרבה אהבת התורה ויראת שמים, וסיפרה לו סיפורי צדיקים, ובמיוחד הרבתה לספר לו על הצדיק הקדוש, הרבי רבי מאיר מפרימישלאן זי"ע, הידוע בשם - רבי מאיר'ל פרימישלאנע'ר, וזאת בשל הסיבה היחידה כי היא זכתה בעצמה בימי נעוריה להכיר אותו צדיק מקרוב, ולעקוב אחר תהלוכותיו ואורחות חייו, בהיותה גרה סמוכה לביתו, ועתה זכתה להשריש את תמונת הרב הקדוש בלב נכדה הצעיר, ואורחות חייו הקדושים ועבודת הקודש שלו, כי ממנו יקח לעבוד את ה' כל ימי חייו.

ויגדל הילד, והגיע שעתו להתייצב לצבא. הצבא מעולם לא היה דבר טוב ליהודים, לא טוב לגשמיות שיש בה סכנת חיים, וכ"ש ברוחניות, כל ההורים ידעו שבהגיע תור נער ונער להתייצב לצבא, אזי צריך להפעיל כל טעדיקי שבעולם להשתמט מזה גם בדמים יקרים וגם במסירות נפש. הדבר היה כרוך בקשיים רבים, ורבים שילמו מכיסם הון רב כדי להתפטר מצרה צרורה זו.

גם זקינתו של יצחק רצתה ללכת עמו אל רופא אחד להציג לפניו חסרון כל שהיא בגופו, כדי שיתן לו חו"ד רפואי שיפטר אותו מהצבא, אך לא היה לה פרוטה לפורטה כדי לשלם לרופא, על כן הלכה אל הרופא ושאלה ממנו, אם יוכל ליתן לה לפחות עצה טובה איך להינצל מהצבא.

הרופא התמלא רחמים על היתום הצעיר, נענה לבקשתה, וייעץ לה כדברים האלה: תאכילי את הבחור הרבה בצלים, ותשקי אותו חומץ, וכך ינצל...

כך עשתה, נתנה לו הרבה בצלים לאכול וחומץ לשתות. לא עבר זמן רב, ונתגדל לו

הילולא דצדיקא

רבי מנחם מענדל האגער אב"ד בארשא הי"ד בר פנחס (תש"ד)
 נעק"ה ש"ר רבי שמואל שלמה ב"ר מרדכי יוסף אלעזר ליינר מראדזין הי"ד (תש"ב)
 - רבי אליעזר דוד ב"ר עמרם גרינוואלד ב' קרן לדוד (תרפ"ח)
 רבי אהרן יחיאל מנדבוונא-צפת ב"ר דוד מבאניא (תש"ס)
 רבי מרדכי ב"ר שלמה דב שפירא מקאמניקא-קוריין (תש"ז)
 רבי ישראל ב"ר ברוך הגר ב' אהבת ישראל מוויזניץ (תרצ"ו)
 רבי חיים אלעזר ב"ר צבי שפירא ממונקאטש ב' מנחת אלעזר (תרצ"ו)
 - רבי יעקב שמשון ב"ר יצחק משפטיצווקה (תקס"א)
 נעק"ה ש"ר רבי ישראל צבי ב"ר יהוסף מקוסוב ב' אור מלא (תש"ד)
 - רבי מנשה יהושע פאדווה מו"ד דק"ק מודינא ב' ר' יהודב מצליח (תקכ"ז)
 רבי ישעי נפתלי מדינוב ב"ר דוד - הנותן אמרי שפר (תרמ"ה)
 - נעק"ה ש"ר האחים הק' רבי חיים ורבי יהושע ב' ר' יצחק הלוי רייז'ס מלובוב הי"ד (תפ"ח)
 רבי זאב וולף ב' אור המאיר מוויטומיר (תקנ"ז)
 רבי גרשון ב"ר יהודה אשכנזי
 אב"ד קולומאי ב' עבודת הגרשוני (תרכ"ג)

א	סיון	רבי שלמה זלמן מקאפוסט ב' כגן אבות ב"ר מנחם מענדל מליובאוויטש (תר"ס)	כ"ז אייר
ב	סיון	נעק"ה ש"ר רבי אליעזר זאב ב"ר מאיר מקרעטשינע ב' רוא דשבת הי"ד (תש"ד)	
ג	סיון	רבי צבי הירש ורבי יהודה פריעדלאנדער הי"ד ב"ר חיים מליסקא (תש"ד) רבי ירחמיאל יהודה מאיר ב"ר שמעון שלום מאמשינעב (תשל"ו)	כ"ח אייר
ד	סיון	- שמואל הנביא בן אלקנה וחנה (ב' תתפ"ב) רבי יעקב לייב מקוואל ב"ר אברהם מטריסק (תער"ב) רבי יצחק בעל החוטם ב"ר יוסף מקורביל ב' הסמ"ק (ה' מ) - שמואל הנביא בן אלקנה [י"א כ"ח אייר] (ב"א תתפ"ב)	כ"ט אייר
ה	סיון	רבי מאיר ב"ר אהרן-לייב מפרימישלאן ב' דברי מאיר (תר"י) רבי מנשה טייטלבוים ב"ר נחום צבי מדראהביטש (תרס"ה)	

כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה ועל דרך זה י"ל מה שכתב א"ז מרן רבינו משה מלעלוב זיע"א עה"פ (דברים א) אלה הדברים אשר דיבר משה א פארוואר די רייד וואס משה האט גערעדט, "אל כל ישראל", האבן אלע יודען געהערט.

כי דיבור אחד ממשה רבינו הוא הצדיק הדור, כלולים בה דברים הרבה לכל אחד ואחד מישראל לפום דרגא דיליה, וזה פירושו זוכה לדברים הרבה והבן. (הרה"ק מרן רביה"ק הרמ"מ מלעלוב זיע"א)

קבלת קהל אצל מרן הרדצ"ש

מנהג מרן הרה"ק הרדצ"ש מלעלוב זיע"א היה שהיה מקבל קהל ואף האזין לבקשותיהם, זה בכה וזה בכה, ולא השיב להם דבר, רק ציוה עליהם לבוא אליו לבית מדרשו בין תפילת מנחה לתפילת מעריב,

ואז ישב הרה"ק מרן הרדצ"ש בביהמ"ד, ושוחח עם הקהל על דא ועל הא, ומתוך שיחתו הגיע לכל אחד תשובתו על בקשתו, והוא פלאי.

זהו שאמרנו חכמינו זכרונם לברכה בגמ' (סוכה נא) שיחת חולין של תלמידי חכמים צריכה לימוד (ומירות מדרבי משה עמ' י"ב, וכן איתא בספח"ק מאור ושמש פ' דברים) שהביא בחינה זו והנהגה זו מהרה"ק הרבי בעל נועם אלימלך מליז'ענסק זי"ע.

כל העוסק בתורה לשמה

יש לפרש על פי דברי רביה"ק מרן מוהר"ד מלעלוב זיע"א לפרש אמרם ז"ל לעולם יעסוק אדם בתורה ומצוות שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה.

פירוש: כי האדם שרואה את חבירו עוסק בתורה (אפילו שלא לשמה) הרי הוא גם כן מתעורר בחשק ללימוד תורת ה', ונמצא דוה העוסק שלא לשמה גורם לחבירו ללמוד תורה לשמה.

וזהו שמתוך שהוא עוסק שלא לשמה בא חבירו ללמוד לשמה, וממילא מקיים הראשון ללמוד וללמד בחדא מחתא, כאשר לימודו גורם לחבירו ללמוד, ובאמת ללמוד וללמד כולה חדא אמציה היא, ובחד מינייהו לא סגי, וכמבואר ברמב"ם בספר המצוות מ"ע י"א, עיין שם. (מפ"ק מרן

הישועות בזכותה כמ"ש (משלי ג, טו) "אורך ימים בימינה בשמאלה עושר וכבוד", וכל העוסק בתורה מוסיף בדילין הימנו ויסודין בדילין הימנו כדאי' בגמ' ברכות (ה) עה"פ (איוב ה, ז) "ובני רשף יגביהו עוף", התורה הק' מביאה לעוסקיה ולומדיה אריכות ימים ושנים טובות ובריאות השלימות, ולכל הישועות הן בגשמייות והן ברוחניות כי הוא סמא דמולא היא, כדאי' (עירובין נד) "חש בראשו יעסוק בתורה", וכמ"ש (קהלת ד, כב) "לכל בשרו מרפא", ונאמר (משלי ד, כב) "כי חיים הם למוציאיהם".

כלל של דבר, הרוצה להתעלות בתורה, אינו צריך להפש איך ומיצד, אלא פשוט זיך אריינלייגען אין לערנען [להשקיע עצמו וכל כולו בלימוד התורה הק']. וכך יתעלה ויושע.

והנה זה תיקון לאדם שיהיה מסודר בכל העניינים, ויעשה מן המובהר לייסד סדר יומו בשיעורי תורה, גמרא, וישנה הלכות בכל יום, ומה טוב אם יקבע זמן מועט בכל יום ללימוד ספרי מוסר והסידות, והם יהיו לו הנהגה וחיות על כל היום ולתמיד, כי הם בחי' "עורו ישנים משינתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם", ומזכיר לו את התכלית, ומחדיד חשק החיות בלימודו. ובאם אפשר, בערב שבת קודש ובשבת קודש, לקבוע סדר בספח"ק נועם אלימלך או מאור עיניים וכנהג, ויהא כל לימודו "למעשה" להתעלות בשיעורי תורה. לימוד התורה הוא המצוה הגדולה ביותר, כמ"ש (עמ"י שבת קכ"ז) "ותלמוד תורה כנגד כולם", ויתפרש עוד, כי הישועה לכל דבר והעצה כנגד הכל הוא - לימוד התורה. (מפ"ק מ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בענין העוסק בתורה, ואהבת התורה)

משמח את הבריות

הרה"ק רבי פישל משטקטשין זי"ע סיפר כי היה לו לרביה"ק מרן מוהר"ד מלעלוב זיע"א מנהג שאם בא לאיזה עיר היה מקבץ את כל הילדים שבעיר, ונתן להם הליל שמנגנים בו הנקרא פאפערייל, הושיבים על עגלה, והולכים בחוצות העיר כדי לשמחם.

כל כך גדולה ועצומה היתה מדת אהבת ישראל תקועה בלבו של רבינו הק' זיע"א, ומתוך כך נתוודע לרבינו מוהר"ד על הילד הק' רבי יצחק מווארקא זי"ע, שהיה יתום בילדותו ל"ע, ורבינו מוהר"ד גידלו אצלו בביתו כבן ועד שנעשה לתלמידו המובהק כמבואר שם (מג"ד עמ' נד),

ופעם שמעו את מרן מוהר"ד אומר אח"כ לסוס: "בריה עלובה, כמה נפשות טהורות אתה משמח.

רביה"ק הרמ"מ מלעלוב זיע"א

מפורסם לכל כי מרן א"ז זיע"א דיבר מזה תמיד, והיה רגיל על לשונו בכל עת להזהיר הגדולים והקטנים: "די הייליגע גמרא מיט ידאת שמים", לכל דבר ובכל ענין של התחזקות והתעלות אמר מנ"ל, רק כך אפשר להתעלות, ומרגלא בפיו: איך קונים התמדת התורה? בכח ההרגל, כמ"ש (ברכות השחר) "שתרגלנו בתורתך". עוד אמר, וכבר הובא ד"ז לפניו (ראה פלא יועץ ערך תשובה), שלכן תיקנו לנו הו"ל בתפילת י"ח לומר תחילה "השיבנו אבינו לתורתך" ורק אח"כ "וקרבנו מלכנו לעבודתך, והחזירנו בתשובה שלימה לפניך".

לרמז דאי אפשר לעבודת ה' ולתשובה שתתקיים בלי קדימת עסק התורה. ההזמנה לכל המדרגות ולכל הענינים הוא לימוד התורה. וכשיש תורה יש הכל, כמ"ש (אבות ו, א) "רבי מאיר אומר כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה", "ומגדלתו ומרוממתו על כל המעשים" (שם), "הפך בה והפך בה דמולא בה" (שם ה, כה), הכל מונח בתורה.

כל יודי כל בחור רוצה ומחפש להתעלות, ולתקנם בעצה טובה, העצה היחידה היא על ידי התמדת התורה, כאשר שקועים בתורה איז די מענטש אן אנדער מענטש, דער איד איז א תורה'דיגע איד, א תורה'דיגע איד איז אין גאנצן אן אנדער איד, א תורה דיגע איד דאס איז כולו קודש, מי כל מולו מונח בתורה, כל מחשבתו מונח בתורה דמחכמה עילאה אפיקת.

ואלו אשר קרבת אלוקים יחפצון, ויהרו להתעלות בפשטות, לא "על מנת שתעלה לדיקיע" (גיטין כמ"ש (דברים ל, יב-יד) "כי לא בשמים הוא וגו' ולא מעבר הים הוא וגו' בפין ובלבבך לעשותו", וילמדו תורה בהבנה ולשמה, ולא כקודם לחפור בה (אבות ד, ז) ולא כדי לקנטר ולשארי הבל ורעות רוח. אכן אית מדרגות עא"ס בתורה לשמה, אבל הרצון ללמוד תורה לשמה אף הוא תורה לשמה, ויהי' רצונו להתקרב אל אבינו שבשמים ולהתעלות.

בזכות התורה זוכים לכל העלויות ברוחניות, וכל

הרה"ק רבי מאיר'ל מפרימישלאן זי"ע. הוא רואה את הצדיק עומד כנגדו ואומר לו בנימה של אהבה: יצחק! וואס ליגסטו אין בעט? שטיי אויף! (יצחק! מדוע אתה שוכב במטה?! קום נא מהמטה!). ר' יצחק ענה בשארית כוחותיו, כי אינו מסוגל להרים יד ולא להזיז אבר כלל.

ואז אמר לו הצדיק: "לך למקוה, ותהיה בריא!!!" ופרח לו איש האמת. ר' יצחק לא ידע בשכבו ובקומו, הוא לא היה מסוגל להזיז אבר, אך משמע את דברי הצדיק, נסכו בו כוחות חדשים, והתאמץ בשארית כוחותיו, עד שהרגיש פתאום שיכול להזיז קצת את ידו, לאחר כמה רגעים שוב ניסה וראה שיכול להזיז גם את רגלו קצת, וכך שאר האברים, עד שכחלוף כרבע שעה כבר היה כל גופו על הארץ...ניסה להכין מצעדי גבר, וראה שרגליו הולכות... ואז יצא מפתח ביתו, ורץ מיד למקוה שממול פתח ביתו, דלת המקוה היתה פתוחה, הוא הציץ בפנים וראה שהבלן מכין את המקוה למחרת, הוא לא שאל הרבה, פשט את מלבושיו, וקפץ לתוך המים, טבל, ועלה ונסתפג, ומאז והלאה נתחזק יותר ויותר, עד שהרגיש את עצמו כאחד האדם, וחזר לביתו. אנשי ה"חברא-קדישא" הגיעו בבוקר השכם, כמתוכנן מראש, אבל כמה התפעלו לראות שהעומד למות קם לתחי'ה, תחיית המתים של ממש!!! המה ראו כן תמהו, נבהלו נחפזו, לראות שהבר מינן מסתובב בבית כאחד האדם, כשהוא שואל אותם אם ירצו לאכול או לשתות איזה דבר... פתאום נהפכה הקערה על פיה כשהוא החל לשרת אותם... ר' יצחק סיפר לכל המסובבים, שעמדו נפעמים ומשתוממים, את המחזה הנורא שהתגלה אליו בחזיון לילה, לא בחלום כי אם בהקיץ, וכיצד המקוה הפכה אותו לאיש אחר לגמרי.

לעת זקנותו עלה ר' יצחק לארץ הקודש, והתיישב בתל-אביב, שם גם הקים בית-הכנסת ברח' נוה שאנן 13 על שמו ולזכרו של הרה"ק רבי מאיר'ל מפרימישלאן זי"ע.

תקופה קצרה הוא גם שהה בירושלים עיה"ק, ופעם פגש בדרכו בהרה"צ הישיש רבי שלום זאב אייזנבאך זצ"ל, הידוע בלשון חיבה "רבי וועלוול", בעודו בחור צעיר לימים, וביקש ממנו ללוותו עד מקום מגוריו, ובדרך סיפר לו את המעשה הנורא שבדידה הוה עובדא, וכך נשאר לנו המעשה לדורות כפי שסיפרו נכדי הרה"צ רבי וועלוול אייזנבאך זצ"ל, שקבלו ממנו את המעשה, כפי שסיפר להם כל השנים.

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לבם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

ברכת מזל טוב
הנני לשנן לידידיו מוהש"ב א"ש המוחן הדגול לילי תשב"ה, מעוטש במידות מוחצבות, תורה ויר"ש אצלו משולבות כלל המעלות והמדות, על כל כמדיני אהוב ומזולל, להגל שמחת המנט בנו הב' ישראל צבי לעול תומ"צ בשעתומ"צ יה"ד שיוכה לרוב נחת ושובע שמחות ונטי"ס.

לעילוי נשמת
האשה החשובה
מרת צידל ע"ה בת הרב איסר
נפטרה כ"ז אייר תשס"ב
ת נ צ ב ה

לעילוי נשמת
הרה"ח ר' אלעזר
בהרה"ח ר' צבי ז"ל
וייבער
נלב"ע עש"ק כ"ג אייר תשס"ז
ת. נ. צ. ב. ה.

מזל טוב וגדיא יאה
נשגו בזה למעלת כבוד הרה"ה"צ שמו מפארים, צנא מלא ספרים, פרי עץ חיים, אוצר כל כלי המדה, כש"ת מזרינו המזשעו המפורסם הגה"צ רבי נחמן בידרמן שליט"א ולבנו הרה"ג ר' דוד יצחק יעקב בידרמן שליט"א לרגל שמחת החלאקה לנכדו - בנו נ"ו באתרא קדישא מירון.